

3. TĒMA 11. – 17. JANVĀRIS

MĀCEKĻI UN LŪGŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 9:2-19; Mat. 14:22, 23; 26:36; Jāņa 17:6-26; Ebr. 2:17; 1. Pēt. 4:7.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” (Jāņa 17:20, 21)

Lai arī ko mēs darītu darbā ar cilvēkiem, lai arī kādas misijas programmas mēs radītu, mums ir nopietni jālūdz par tiem, kurus cenšamies aizsniegt. Tas ir galvenais, ko nozīmē būt kristietim, vēl vairāk – ko nozīmē darīt citus par mācekļiem. Kādas spēcīgas pārmaiņas varētu notikt, ja mūsu metodēs, cenšoties meklēt un atrast mācekļus, centrā būtu pastāvīgas, dedzīgas lūgšanas!

„Lai strādnieki satver Dieva apsolījumus, sakot: “Tu esi apsolījis: Lūdziet, un jūs dabūsi! Man ir jāatgriež šī dvēsele pie Jēzus Kristus.” Lūdziet par dvēselēm, kuru labā jūs strādājat; nesiet tās draudzes priekšā kā cilvēkus, par kuriem jālūdz. [...] Izraugieties arvien jaunas dvēseles, ik dienas meklējot Dieva vadību, noliekot visu Viņa priekšā nopietnā lūgšanā un strādājot ar dievišķu gudrību.” (E. Vaita „Medical Ministry” 244., 245. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. janvārī!

Laika pārbaudi izturējusi līdzjūtība

Bieži lūgšanas ir vērstas uz sevi. Ticīgie uzskaita Dieva priekšā savas vēlmes, cerot iegūt to, ko viņi lūdz. Lai gan mums ir teikts, lai nesam savus lūgumus Dieva priekšā, reizēm mūsu motīvi nav šķīsti. Galu galā, vai mūsu sirdis nav samaitātas, jaunas un viltīgas? Vai mūsu lūgšanas reizēm neatspoguļo vienkārši grēcīgumu, kas ir mūsos?

Savukārt aizlūgšanas ir vērstas uz citu cilvēku vajadzībām, tādējādi paņemot nost savtīgas motivācijas iespējamību. Visā vēsturē aizlūgšanas ir bijušas visaugstākā garīgās sarunas izpausme. Šīs sarunas nav aptraipītas ar ilgām pēc personīga apmierinājuma, tās parāda nesavtību, līdzjūtību un nopietnas ilgas, lai citi tiktu glābti.

Izlasi Dan. 9:2-19! Kas nospiež Daniēlu šajā lūgšanā? Kāda loma lūgšanā ir grēku atzišanai? Sava vecuma dēļ Daniēls visdrīzāk negūs sev nekā no Jeruzālemes atjaunošanas. Tāpēc – kas motivēja šo viņa lūgšanu? _____

70 gadi bija pagājuši, kopš Jeremija bija izteicis pravietojumu, ko Daniēls tagad pārdomāja. Pēc tik daudziem gadiem Daniēla draugi no Jeruzālemes visticamākais bija jau miruši. Jeruzālemes atjaunošana neatjaunotu arī Daniēla personīgo dzīvi. Daniēla lūgšanā nekas nebija izteikts, savtīgu rūpju ierosināts. Senais pravietis īpaši lūdz Dievu par gūstā aizvesto jūdu tautu un paša Jehovas reputāciju. Šo lūgumu ievada plaša grēksūdze. Savā grēksūdzē Daniēls pieskaita sevi nepaklausīgajiem. Pravietis neuzdrošinās uzskatīt sevi par nevainīgu. Dzenoties pēc atjaunošanas, viņš pats uzņemas atbildību, galvenokārt, lai citi gūtu labumu.

Pārdomā savu lūgšanu dzīvi: ko tu lūdz, kāpēc un par ko? Cik daudz tajā ir ietverta nāve savam „es”? Kā tu vari iemācīties lūgšanās nebūt vērsts uz sevi? Tas ir, kā pat tavas lūgšanas, kuras tu lūdz par sevi, varētu kļūt nesavtīgākas? _____

Laiks lūgšanām

Padomā, kas patiesībā ir lūgšana: kritušas, grēcīgas būtnes, kam pienākas nāve, var tiešā veidā sazināties ar universa Radītāju – ar svēto Dievu.

Kad Dievs Kristū ietērpa Sevi cilvēka miesā, pieņemdamas cilvēka ierobežojumus, Viņš arī izjuta vajadzību pēc lūgšanas. Lai gan Viņš Tēva priekšā bija citādā stāvoklī nekā mēs, kritušie grēcinieki, Jēzus kā cilvēks tik un tā saskatīja vajadzību lūgt.

Izlasi Mat. 14:22, 23; 26:36; Marka 1:35-37; Lūk. 5:15, 16; 6:12, 13! Kas bija raksturīgs Jēzus personīgajai lūgšanu dzīvei? Apraksti Jēzus lūgšanu dzīves apstākļus! Kādas mācības mēs varam gūt no tādām Kristus lūgšanu dzīves detaļām kā biežums, vieta un laiks? _____

Kristus noteikti bija paraugs tādai lūgšanu dzīvei, kādu Viņš prasīja no mācekļiem. No rītiem, vakaros, pēc sludināšanas, pirms sludināšanas, kad vien iespējams – Jēzus lūdza. Dārzi, kalni, vientuļas vietas, kad norima ikdienas trokšņi – Jēzus lūdza. Fiziski atšķirts no Tēva, Jēzus apvienojās ar Viņu garīgi – lūgšanās. Kristus garīgās dzīvības asinis plūda pa viņa garīgo lūgšanas artēriju. Vai Kristus mūsdienu sekotājiem – grēcīgu tieksmju novājinātiem, laicīgu rūpju nomāktiem, neveiksmju satriektiem – vajadzētu samierināties ar kaut ko mazāku par Jēzus lūgšanu dzīvi?

„Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam. Tā nav vajadzīga, lai darītu Dievam zināmu, kas mēs esam, bet lai padarītu mūs spējīgus uzņemt Viņu. Lūgšana nenoved Dievu lejā pie mums, bet tā aizved mūs pie Viņa.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.)

Izlasi Marka 11:22-26, Lūk. 11:13, Jāņa 14:12-14! Kā lai mēs saprotam apsolījumus par lūgšanu, kas šeit uzrakstīti? Kā tu esi piedzīvojis to, ko Jēzus šeit saka? Vienlaikus, kā tu esi iemācījies tikt galā ar lietām, par kurām esi lūdzis, bet kas nav notikušas tā, kā tu cerēji? _____

Neierobežotas mācības Dieva skolā

Lūgšana brīnumainā veidā saista mirstīgas dvēseles ar nemirstīgo Radītāju. Lūgšana ir garīga līme. Savienoti ar debesu Tēvu, ticīgie uzvar savu laicīgo dabu un grēcīgās tieksmes. Šī pārveidošana atšķir viņus no pasaules. Ja sātanam izdotos padarīt lūgšanu vērstu uz sevi, tādējādi nolaupot lūgšanai spēku pārveidot, mēs būtu lielā mērā pakļauti briesmām un mūsu liecība tiktu aizkavēta.

Izlasi Mat. 6:7, 8; 7:7-11; 18:19, 20! Ko šie panti māca mums par lūgšanu?

Nopietni ticīgie uzticas Dieva spējai piepildīt Savus apsolījumus. Nevienš nekad nav izteicis tādu lūgumu, kas būtu nobiedējis Dievu. Viņa vara ir neierobežota, Viņa spēks – nepārspējams. Dieva ļaudis tuvojas debesu vārtiem ar uzticību Kungam – ka Viņš darīs to, kas mums ir vislabākais, pat ja mēs nevaram šobrīd to redzēt. Ticība nav vienkārši uzticēšanās tam, ko mēs varam redzēt; patiesa ticība ir uzticēšanās Dievam tad, kad mēs nevaram redzēt iznākumu, ko vēlamies un ko gaidām (skat. Ebr. 11:1-7). Nav šaubu, kamēr tu kalpo Kungam, kamēr tu staigā ticībā, tu uzticēsies Dievam pat tad, ja viss nenotiks tā, kā tu biji cerējis vai pat lūdzis. Pat pavirša Bībeles lasīšana pārliecinās tevi, ka tu neesi viens.

Izlasi Mat. 6:9-15; 26:39! Ko māca šie panti? _____

Uzticību nevajadzētu sajaukt ar iedomību vai nekaunību. Drosmīga tuvošanās Dieva tronim nav saistīta ar nekādam tiesībām. Ticīgā uzvedību raksturo drosme un pazemība. Ģetzemanē Kristus skaidri pateica, kam Viņš dotu priekšroku, bet noslēdza ar „ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek”. Lai nodošanās būtu pilnīga, pazemību papildina piedodošs gars. Tā kā mums ir piedots tik daudz, mums tāpat jāizturas pret citiem.

Vai tu esi dusmīgs uz kādu, nespēdams viņam piedot? Nes to lūgšanā Kunga priekšā. Lūdz par sevi, lai tu varētu iemācīties piedot! Lūdz par šo cilvēku! Kā tu domā, kas notiks pēc kāda laika? _____

Neierobežota līdzjūtība

Kristus bija pilnības iemiesojums; tas ir, Viņā atklājās visa Dieva pilnība. Līdz ar to – vai kāds jebkad ir bijis līdzjūtīgāks par Kristu? Kam varētu būt vēl spēcīgākas ilgas atvieglot cilvēces ciešanas nekā Jēzum?

Tāpēc mēs jautājam: kāda ir Kristus līdzjūtības un aizlūgšanas saistība ar mācekļu jautājumu?

Izlasi Lūk. 22:31, 32 un Jāņa 17:6-26 (sk. arī Ebr. 2:17)! Kā Jēzus kļūšana par cilvēku ietekmēja Viņa aizlūgšanas? Kāds ir Kristus aizlūgšanu galējais mērķis?

Jēzus varēja ietekmīgi aizlūgt par Saviem mācekļiem tāpēc, ka Viņš bija aktīvi iesaistīts viņu dzīvēs, pilnībā saprata viņus un no visas sirds ilgojās, lai viņiem būtu labi. Efektīvām aizlūgšanām mūsdienās nederēs nekas mazāks. 21. gadsimta Kristus darbabiedri atmetīs laikietilpīgās nodarbošanās, kas kavē viņa attiecības ar bojā ejošajām dvēselēm. Naudas pelnīšanai, dzīšanās pēc slavas, pat izcilībai izglītībā ir jātiek pakļautai lielākam mērķim – pazudušo glābšanai. Šī ir svarīga patiesība, kas tik viegli izslīd no mūsu redzesloka, jo mēs tik bieži iekrītam darbā, lai nodrošinātu iztiku.

Jēzus ziedoja Sevi mācekļu dzīvei. Viņš apmeklēja viņus mājās, iepazīnās ar viņu radniekiem, pavadīja brīvo laiku viņu sabiedrībā un strādāja kopā ar viņiem. Nekas svarīgs, kas notika viņu dzīvē, nepalika Viņa neievērots. Lai darītu par mācekļiem, mūsdienās ir vajadzīgs vairāk nekā traktātu izplatīšana un neapgāžama argumentācija no Bībeles. Lūgšana ar līdzjūtīgu citu cilvēku problēmu apzināšanos un ar dedzīgām ilgām atvieglot šīs ciešanas vēl joprojām ir aizlūgšanas standarts, darot citus par mācekļiem.

Lai gan tas var izklausīties savādi, daudz patiesības ir teicienā: „Cilvēkiem maz rūp tas, ko tu zini, kamēr viņi neuzzina, cik lielas ir tavas rūpes.”

Vēl par neierobežotu līdzjūtību

Vispatiesākā slavēšana ir atdarināšana. Kristus pirmie mācekļi atdarināja sava Kunga lūgšanu dzīvi. Dabiski viņi lūdza par personīgu drošību, par savām ikdienas vajadzībām un par personīgu garīgu vadību. Neskatoties uz to, aizlūgšana kļuva par svarīgu viņu kā mācekļu dzīves sastāvdaļu.

Izlasi Ap. d. 1:13, 14; 1. Tim. 2:1-4; Jēk. 5:13-16, 1. Jāņa 5:16; Jūdas 20-22; 1. Pēt. 4:7! Kāda bija lūgšanas loma agrīnajā draudzē? Kādas bija dažas īpašās situācijas, kurās viņi lūdza? Ko mēs no šiem piemēriem varam mācīties?

Pastāvīgas lūgšanas bija iesakņojušās agrīnajā draudzē. Kad vien Pāvils devās misijas ceļojumā, viņš saņēma tam pilnvaras ar lūgšanu starpniecību (Ap.d. 13:3, 14:23). Pat viņu atvadas bija ietērptas lūgšanā (Ap.d. 20:36, 21:5). Bieži viņu lūgšanas pieņēma aizlūgšanu formu. Viņi lūdza par valdības vadītājiem, par ticības biedriem un, kopumā runājot, par ikvienu! Pāvils aizlūdza par Publija tēvu, augstāko ierēdni, kas bija slims ar dizentēriju. Pat tad, kad Stefans mira, viņš aizlūdza par saviem slepkavām. Lūgšanas centrālo lomu pirmo kristiešu vidū nav iespējams novērtēt par augstu. Raksti saka, ka Dievam patīk lūgšanas, jo Viņš ilgojas pēc ikviena cilvēka glābšanas un cenšas virzīt uz priekšu patiesību. Pateicoties lūgšanai – kopā ar apustulisko mācību, dedzīgu sludināšanu, neparastiem brīnumiem un mīlošu sadraudzību – agrīnā draudze strauji auga. Neskatoties uz enerģiskajām vajāšanām, kristietība izplatījās pa visu impēriju. Tūkstošu tūkstoši pieņēma evaņģēliju. Pārveidotas dzīves bija kā dzīvas gaismas no ķeizara pils līdz attālākajām vietām.

Cik daudz laika tu pavadī aizlūgšanās? Pārdomā savu atbildi! Varbūt labāk būtu uzdot jautājumu: cik daudz vairāk laika tev vajadzētu pavadīt lūgšanā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Liecības draudzei” 9. sēj. nodaļu „Reformācijas kustība”, 126. lpp. un grāmatā „Medical Ministry” nodaļu „By Personal Efforts and Living Faith”, 244., 245. lpp.

„Tas, kas tikai lūgs un vairāk neko nedarīs, drīz vien pārtrauks lūgt vai arī viņa lūgšanas kļūs par formālu ārēju ieradumu. Kad cilvēki atstāj sabiedrisko dzīvi, savus kristīgos pienākumus un krusta nešanu, kad viņi pārtrauc dedzīgi strādāt Meistaram, kurš nenogurstoši pūlējās viņu labā, tad tie pazaudē lūgšanas saturu un vairs nejūt pamudinājumu nodoties Dievam. Viņu lūgšanas kļūst personīgas un savtīgas. Tie nespēj lūgt par cilvēces vajadzībām vai Kristus valstības uzcelšanu, kā arī pēc darbam nepieciešamā spēka.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 101. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc aizlūgšanas trūkums kavē draudzes augšanu? Uz otru pusi, kā aktīva aizlūgšanu dzīve veicina mācekļu veidošanas darbu? Kā aizlūgšana var kļūt efektīva? Kā tas, kas aizlūdz, var zināt, par ko lūgt?

2. Ko tādu, kas sniedzas tālāk par personīgajām lūgšanām, draudzes locekļiem vajadzētu darīt to labā, par ko viņi lūdz? Kāpēc personīgām lūgšanām par citiem vienmēr ir jābūt kopā ar ilgstošām pūlēm kļūt par šo cilvēku draugiem?

3. Kādus soļus 21. gadsimta kristiešiem vajadzētu veikt, lai piedzīvotu dinamisku lūgšanu dzīvi? Kāda ir attiecība starp veiksmīgu mācekļu meklēšanu un sastapšanos ar dievišķu klātbūtni lūgšanā? Vai lūgšana var izmainīt tos, par ko lūdz, pirms ir izmainīti tie, kas lūdz par viņiem? Kā var mainīties mūsu lūgšanu tēma, ja mēs degam par bojā ejošajām dvēselēm? Kāda ir personīgā svētuma un lūgšanas ietekme uz dvēseļu meklētāja spēju līdzdalīt patiesību?

4. Ko īpašu ticīgie var darīt, lai paplašinātu savus kontaktus ar tiem, kas nav pieņēmuši Kristu? Ko kristieši var darīt, lai attiecības ar līdzcilvēkiem nebūtu virspusējas un viņi uzzinātu īpašās vajadzības, par kurām lūgt?